

JEF KLAUSING.....TERUGBLIK

door Doris KLAUSING

Woorden, geluiden, geuren.....ze zijn in staat om verre herinneringen op te halen. Soms als een licht golvende deining die beroert, maar evengoed als beukende baren die plots een storm van emoties op je doen afkomen. En in die context belicht ik misschien een ongekende kant van mijn vader: zijn grenzen waren niet begrens, zijn horizon eindeloos. Oostende was zijn aanleg- en thuishaven aan de Noordzee, maar die zee vloeide over in alle wereldzeeën.....

Pa was vroeger secretaris voor de Belgische Zeevisserij, en in die functie moest hij nogal eens naar het buitenland. Zakenreizen waren toen zeker ongewoon, en wij luisterden gretig naar zijn wonderlijke verhalen, al of niet aangedikt, bij z'n thuiskomst. Hij reisde voor een congres, over vis natuurlijk, naar Spanje. Paella, sangria,olijfolie en look... waren spijsen uit 1001 nachten..... ze toverden voor ons een beeld van vakantie en zeker niet van een werkende vader. Met verhalen over stierengevechten bleef hij echter op de vlakke. Later hoorden we dat hij wel naar een corrida was gegaan.... maar bij de eerste druppel bloed was hij al gaan lopen.

Na de hete Spaanse zon moest hij naar Noorwegen. Dit land roept bij mij nog de sfeer van zijn verhalen op: trollen, fjorden, ijsblauw water, donkere naaldbossen.....zalm en aquavit! Naar zijn zeggen begon men de dag met een stevig ontbijt..... gepekeld en gerookte vissoorten en aquavit!! Stevig? Wat ik wel nog weet is dat toen de eerste vage besprekingen aan bod kwamen om viskwekerijen op te zetten. Stijgende wereldbevolking, verboden viswaters en allerlei politieke en andere charters riepen in de jaren '50 al vragen op over de toekomst !

Bij de meeste van mijn vriendinnen waren de vaders rond 17 uur thuis na hun dagtaak. Onze pa daarentegen was altijd voor zijn job of zijn levenswerk nog urenlang uithuizig en bezig.

Zo herinner ik mij dat hij busreizen inrichtte voor werknemers uit de visserijsector. De Rijn en de Moezel stonden stevast op het programma: er werd gezongen, foto's geschoten en plezier gemaakt.... een voorloper van het eigentijdse Team Spirit?

Hij toetste ook de Oostendse kennis over visvangst aan de know how uit Boulogne, trok naar Nederland voor de haring, verkende de Engelse havens en schreef er uitgebreide rapporten en raakpunten over.

Toen de zware februaristorm in 1953 onze Vlaamse en Nederlandse kust teisterde, waren we uren in het ongewisse over zijn verblijfplaats in Nederland.....enfin een paar dagen later dook hij terug op in het nog steeds verzuipende Oostende.

Pa organiseerde ook kerstboodschappen voor de vissers op zee. Opnames met familieleden gebeurden op de Oude Vismarkt en werden dan bij ons thuis geassembleerd. De wagen van het NIR, de toenmalige radio-omroep, stond voor onze deur geparkeerd en verbond een oerwoud van kabels, draden, grote platendraaiers en micro's aan elkaar. Samen met de gouverneur en de visserijalmoezenier mocht ik toen ook boodschappen inspreken voor mensen die te geëmotioneerd waren. Vissers uit de naburige landen, maar ook Spanjaarden, Noren en Zweden pikten gretig in om op kerstdag zelf ook hun familieleden toe te spreken. Euroradio avant la lettre.

In die periode werkte ons vader op zaterdag tot 12 uur in de vismijn. Na het middageten nam hij z'n Vespa, bandopnemer en notaboek en schuimde onze Vlaamse kust af op zoek naar authentieke visserscafeetjes. Z'n zoektocht naar bijna vergeten vissersliedjes werd een obsessie. Samen met oude vissers disten ze, het bijna begraven en voorgoed vergeten, zingend erfgoed op. Voor pa waren

dit gloriemomenten, pure diamanten schatten die zeer omzichtig en goed bewaard werden. Pas na zijn actieve loopbaan, (was die baan ooit onderbroken ?) toverde hij die gekoesterde schatten terug boven. Levensliederen over “ Vreugde en verdriet in het visserslied” en “Zingende Baren” vonden hun terechte rustplaats op mooi papier, toegankelijk voor Jan en alleman. Maar zijn koninginnestuk was werkelijk zijn “Groot Oostendsch Liedtboek”. Zijn kers op de taart.

Uit zijn periode in de Oostendse vismijn onthoud ik nog zijn vriendschap met Bertje Vanneste, Joris Houwen, Willy Bosschem, Jan De Lee en Herman Moerman. Hij schreef toen ook artikels voor het “Visserijblad” en kloonde zichzelf in Stierman Lèze. Hij was nauw betrokken bij de Neptunusfeesten in de Velodroom, het sprotjesbakken en organiseerde talrijke zangcrochets met het visserslied als thema.

Na een langdurige ziekte kwam hij in aanvaring met Pros Vandenberghe., werd werkloos en bande prompt dit woord uit zijn vocabulaire. Hij stichtte toen z'n eigen weekblad: Punt, den Uil! Hij en z'n schaduw Stierman Lèze hadden er meer dan een dubbele job aan: uitgever, journalist, redacteur, samensteller..... en daarnaast nog een nieuwe baan zoeken.

Na een paar maanden solliciteren, was de spreekwoordelijke kogel door de kerk. Hij verliet het Europees continent om als visserijexpert in andere werelddelen aan de slag te gaan, maar die verhalen heeft hij zeker al lang aan jullie verteld.....

Andere werelddelen, zeeën en culturen... wat trok je aan, pa ?... je zou en je moest op zee gaan, proeven en verkennen.... je bezat een zeewaardig schip en een goede ster om te volgen.... de zee was je muze, je hunker naar andere culturen..... meer verlangde je niet!

HERINNERINGEN aan JAMES ENSOR

Mijn ouders hielden de dagblad- en boekhandel “A.B.C.” (André-Boussy-Catoire) open in de Kapellestraat nr. 31 te Oostende, vanaf 1925 tot en met 1962.

Mijn vader heeft mij steeds verteld dat James ENSOR er een regelmatige klant was, voor tekenpapier, potloden, penselen, en allerhande schilderartikels. Hij had een lopende rekening en nu en dan vroeg hij of het mogelijk was, te betalen met litho's, etsen of tekeningen.

Helaas, vader die een winkelier was en geen kunstenaar, weigerde steeds deze ruilhandel. Had hij het maar gedaan! Mijn broer en ik zouden zeker “rijke burgers” zijn, als ge denkt aan de zotte prijzen die nu gegeven worden voor al die (zelfs) gedrukte werken (die trouwens zeer talrijk zijn!).

Hij was, zoals ik mij herinner, een heel sympathieke grijsaard die, wanneer hij mij zag in de winkel, een vriendelijk tikje op mijn hoofd gaf, zoals iedereen dat nu doet met mijn hond.....

EN DIE HEEFT HET NIET ZO GRAAG !

Marc BOUSSY